

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 06, 2017

Nummer 6, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:220](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:222](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:221](#) 14-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:179](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:168](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:181](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:183](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:172](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:166](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:169](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:178](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:175](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:125](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:122](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:123](#) 31-01-2017

RECHTSPRAAK

Falende klachten met betrekking tot kwalificatie-uitsluiting en bewezenverklaring witwassen.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 5 tenlastegelegde.

Het middel klaagt onder meer dat het oordeel van het Hof dat de verdachte redelijkerwijs vermoedde dat de gift van € 5.950 is gedaan met betrekking tot zijn bediening van gedeputeerde van de provincie Noord-Holland, onbegrijpelijk dan wel ontoereikend is gemotiveerd. Die klacht faalt, in aanmerking genomen dat het Hof heeft vastgesteld dat de verdachte kort nadat hij met [betrokkene 1] naar Roemenië was geweest en van [betrokkene 1] had vernomen dat [betrokkene 1] hem wilde betalen, "een brief [heeft] opgesteld waarin de verdachte als gedeputeerde de zakelijke belangen van een vennootschap van [betrokkene 1] behartigde" en waarin de verdachte heeft vermeld dat hij "graag de banden tussen een Noord-Hollands bedrijf en Roemenië verstevigd" ziet.

Het middel faalt in zoverre.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 8 tenlastegelegde en de kwalificatie daarvan.

Het middel klaagt ten eerste over het oordeel van het Hof dat de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen van € 119.000 en € 5.950 (zaaksdossier [G]) afkomstig zijn uit enig misdrijf, te weten valsheid in geschrift. Blijkens de onder 3.2.2 en 3.2.3 weergegeven bewijsvoering - meer in het bijzonder de bewijsmiddelen 165, 166 en 167 - heeft het Hof vastgesteld dat aan voornoemde, door [G] B.V. (hierna: [G] B.V.) aan [A] B.V. overgemaakte, bedragen facturen ten grondslag lagen van [G] B.V. aan bedrijven waarvoor door [G] B.V. geen werkzaamheden waren verricht. Hierin ligt als 's hofs oordeel besloten dat deze facturen van [G] B.V. vals waren. Gelet hierop is het oordeel van het hof dat voornoemde bedragen afkomstig zijn uit valsheid in geschrift - en derhalve uit enig misdrijf - niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. In zoverre faalt het middel.

Het middel klaagt ten tweede - met een beroep op de recente rechtspraak van de Hoge Raad inzake, kort gezegd, de kwalificatie-uitsluiting in witwaszaken ingeval het betreft het

verwerven of voorhanden hebben van onmiddellijk uit eigen misdrijf afkomstige voorwerpen - dat het hof het bewezenverklaarde voor zover het betreft de voormelde geldbedragen van € 119.000 en € 5.950 ten onrechte heeft gekwalificeerd als witwassen. Het middel berust blijkens de toelichting op de opvatting dat het hof heeft geoordeeld dat het geldbedragen betreft die onmiddellijk afkomstig zijn uit door de verdachte zelf begane strafbare feiten. Die opvatting berust echter op een onjuiste lezing van het bestreden arrest, nu het hof - zoals onder 3.3.1 is overwogen - heeft geoordeeld dat aan de door [G] B.V. aan [A] B.V. overgemaakte bedragen valse facturen ten grondslag lagen van [G] B.V. aan andere bedrijven. Ook in zoverre faalt het middel.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van twee jaren en zes maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze twee jaren en vier maanden beloopt en verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:222

Zaaknummer: 15/03913

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Is veroordeling van de verdachte voor het ter verspreiding in voorraad hebben van enkele antiquarische exemplaren van 'Mein Kampf' noodzakelijk in de zin van artikel 10 lid 2 EVRM?

Het middel komt op tegen het door het hof gegeven ontslag van alle rechtsvervolging en klaagt in het bijzonder over de juistheid en de begrijpelijkheid van het oordeel van het hof dat niet sprake is van een zodanig dringende maatschappelijke noodzaak als bedoeld in artikel 10 lid 2 EVRM dat de verdachte veroordeeld dient te worden voor handelen in strijd met artikel 137e lid 1 Sr wegens het ter verspreiding in voorraad hebben van het boek Mein Kampf.

De vrijheid van meningsuiting is een van de pijlers van een democratische samenleving en een van de voorwaarden voor de ontwikkeling daarvan alsmede voor de zelfontplooiing van ieder individu. Het recht op vrijheid van meningsuiting - dat niet alleen het recht garandeert op het verstrekken van informatie, maar ook het recht van het publiek omvat informatie te ontvangen - is evenwel niet onbegrensd. In het EVRM is de begrenzing daarvan in het bijzonder geregeld in lid 2 van artikel 10 EVRM.

De daar bedoelde bij de wet voorziene beperkingen zijn naar Nederlands recht onder meer neergelegd in de artikelen 137c tot en met 137g Sr, die zien op strafbaarstelling van belediging, discriminatie, het aanzetten tot geweld en haat van mensen wegens hun ras, hun godsdienst, hun levensovertuiging, hun geslacht, hun hetero- of homoseksuele gerichtheid of hun lichamelijke, psychische of verstandelijke handicap, welke strafbaarstellingen zijn opgenomen in het hoofdstuk 'misdrijven tegen de openbare orde' van het tweede boek van het Wetboek van Strafrecht.

Het hof heeft in de onderhavige zaak bewezenverklaard dat de verdachte heeft gehandeld in strijd met artikel 137e Sr. Bewezenverklaard is dat de verdachte exemplaren van 'Mein Kampf' ter verspreiding in voorraad had waarin naar hij wist uitlatingen staan die voor Joden beledigend zijn en die aanzetten tot haat en discriminatie van Joden. Die bewezenverklaring staat in cassatie niet ter discussie.

Het gaat in cassatie alleen om de uit artikel 10 lid 2 EVRM voortvloeiende vervolgvraag of in

het onderhavige geval een in de wet voorziene beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting door de verdachte ter zake van deze bewezenverklaring te veroordelen "in een democratische samenleving noodzakelijk" is. Bij de beoordeling van deze noodzaak om in te grijpen in de vrijheid van meningsuiting zijn de bijzondere omstandigheden van het geval van belang. Bij die beoordeling kan gewicht worden toegekend aan de wisselwerking tussen de aard van de uitlating of informatie en het mogelijke effect dat die uitlating of informatie sorteert, alsmede aan de context waarbinnen zo een uitlating is gedaan of informatie is verstrekt (vgl. EHRM 15 oktober 2015, ECLI:CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, *Perincek v. Switzerland* [GC], para 220).

Uitlatingen of andere informatieverstrekkingen gericht tegen de aan het EVRM ten grondslag liggende waarden kunnen overigens, bij wijze van uitzondering en in extreme gevallen, de bescherming van artikel 10 EVRM ontberen op grond van artikel 17 EVRM.

Het hof heeft geoordeeld dat een veroordeling van de verdachte voor het ter verspreiding in voorraad hebben van enkele antiquarische exemplaren niet noodzakelijk is in de in artikel 10 lid 2 EVRM bedoelde zin, omdat zo een veroordeling onevenredig zou zijn in verband met het te beschermen doel van de beperking van het grondrecht van vrije meningsuiting.

Daarbij heeft het hof vooropgesteld dat het boek 'Mein Kampf' in het kader van het maatschappelijk debat over antisemitisme en de bestrijding daarvan, gezien de inhoud en symboolwerking van het boek, van belang is als een van de historische bronnen van het antisemitische gedachtegoed. Voorts heeft het hof - kort gezegd - in aanmerking genomen dat het ging om enkele, louter originele exemplaren uit de jaren dertig van de vorige eeuw, dat de verdachte heeft verklaard dat hij deze exemplaren slechts met het oog op de historische betekenis ter verspreiding in voorraad had en deze verkoopt aan belangstellenden voor historische exemplaren. Het hof heeft in dit verband ook vastgesteld dat niet is gebleken dat de verdachte het nazistische gedachtegoed aanhangt of propageert. Daarnaast heeft het hof geconstateerd dat de tekst van het boek 'Mein Kampf' in bibliotheken en op internet reeds vrijelijk beschikbaar is en dat al geruime tijd in binnen- en buitenland, met het oog op het belang van de vrije meningsuiting, het debat wordt gevoerd over de (wijze van) (vrije) verkoop en verspreiding van het boek.

Op basis van deze - met de waardering van de concrete feitelijke omstandigheden samenhangende - weging van de omstandigheden van het geval heeft het hof tegen de achtergrond van hetgeen in 3.5 is vooropgesteld zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting kunnen oordelen dat "geen sprake [is] van een zodanig dwingende behoefte als bedoeld in artikel 10, tweede lid, van het EVRM, dat de verdachte voor het in voorraad hebben van het boek *Mein Kampf* in de bewezenverklarde periode veroordeeld dient te

worden". Dat oordeel is, ondanks het antisemitische karakter van het boek, op grond van de door het hof in aanmerking genomen overige feiten en omstandigheden en mede gelet op de context waarbinnen de gedraging van de verdachte plaatsvond, niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:220

Zaaknummer: 16/00744

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu, Y. Buruma, V. van den Brink en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 137e Sr en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

Heeft de politie jegens degene die is veroordeeld ter zake van 'aangifte of klacht doen dat een strafbaar feit gepleegd is, wetende dat het niet gepleegd is' (artikel 188 Sr), op grond van onrechtmatige daad als bedoeld in artikel 6:162 BW verhaal voor de kosten die zij als gevolg van de aangifte heeft moeten maken?

Het middel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring van de benadeelde partij, voorheen Regiopolitie Gooi en Vechtstreek, thans de politie, op de grond dat de vordering van de benadeelde partij een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert.

Het middel stelt de vraag aan de orde of de politie jegens degene die is veroordeeld ter zake van 'aangifte of klacht doen dat een strafbaar feit gepleegd is, wetende dat het niet gepleegd is' (artikel 188 Sr), op grond van onrechtmatige daad als bedoeld in artikel 6:162 BW verhaal heeft voor de kosten die zij als gevolg van de aangifte heeft moeten maken.

Het gaat hier om kosten die de politie maakt ter uitvoering van haar publiekrechtelijke taak, strekkende tot het opsporen van strafbare feiten. De onbeperkte mogelijkheid van verhaal van deze kosten op grond van het privaatrecht - welke mogelijkheid onder meer zou bestaan indien een verdachte, een veroordeelde of een derde onrechtmatig handelen jegens de politie kan worden verweten - verdraagt zich niet zonder meer met de bijzondere wettelijke doeleinden en regeling van de strafrechtspleging. Kostenverhaal op grond van het privaatrecht levert dan ook in beginsel een onaanvaardbare doorkruising op van deze publiekrechtelijke regelgeving (vgl. HR 21 maart 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF2835, NJ 2003/360).

Van deze onaanvaardbare doorkruising is in beginsel ook sprake bij verhaal van de kosten als gevolg van een valse aangifte. Dat is echter anders als vaststaat dat degene die de aangifte heeft gedaan, niet alleen wist dat het feit niet is gepleegd, maar de aangifte ook heeft gedaan met geen ander doel dan de politie te schaden en bij de aangifte wist of moest begrijpen dat deze de politie zou nopen of bewegen totodeloze opsporingshandelingen. Kostenverhaal valt in dat geval niet meer aan te merken als een onaanvaardbare doorkruising in de hiervoor in 3.4.2 genoemde zin.

Indien de politie in het strafproces als benadeelde partij schadevergoeding vordert wegens nodeloos gemaakte kosten, rust op haar de plicht feiten of omstandigheden te stellen op grond waarvan kan worden geoordeeld dat aan de hiervoor in 3.4.3 vermelde vereisten is voldaan. Bij betwisting rust op de politie ook, overeenkomstig de hoofdregel van artikel 150 Rv, de last bewijs van die feiten en omstandigheden bij te brengen.

Gelet op het voorgaande is het oordeel van het hof dat de behandeling van de vordering van de Regiopolitie Gooi en Vechtstreek een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert en dat de benadeelde partij daarom niet in haar vordering kan worden ontvangen, niet onbegrijpelijk. Dat oordeel behoeft geen nadere motivering.

Het middel faalt dus.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde taakstraf van 160 uren, subsidiair 80 dagen hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 152 uren, subsidiair 76 dagen hechtenis, bedragen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:221

Zaaknummer: 14/03452

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan, G. Snijders, G. de Groot en V. van den Brink

Advocaten: G. Spong, Th.O.M. Dieben en J.G. Geertsma

Wetsartikelen: 188 Sr

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening vanwege gerede twijfel aan de betrouwbaarheid en de wijze van uitvoering van geuridentificatieproeven ongegrond.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat de zaak van de aanvrager destijds niet zou hebben geleid tot een veroordeling ter zake van voormelde feiten, indien de rechter bekend zou zijn geweest met de omstandigheid dat sprake is van gerede twijfel aan de betrouwbaarheid en de wijze van uitvoering van in deze zaak uitgevoerde geuridentificatieproeven.

Het is de Hoge Raad ambtshalve bekend dat door het Openbaar Ministerie aan een groot aantal onherroepelijk veroordeelden bij brief een mededeling is gedaan omtrent mogelijk onjuist uitgevoerde geuridentificatieproeven in de periode van september 1997 tot en met maart 2006 door de geurhondendienst Noord- en Oost-Gelderland. In deze periode zou de speurhondengeleider tijdens het afnemen van de geuridentificatieproef regelmatig, in afwijking van het vastgestelde protocol, vooraf op de hoogte zijn geweest van de sorteervolgorde van de geurbuisjes. De onderhavige aanvraag houdt verband met geuridentificatieproeven die weliswaar niet door de geurhondendienst Noord- en Oost-Gelderland zijn uitgevoerd, maar - naar blijkt uit de aan de Hoge Raad toegezonden stukken - die wel zijn verricht in de periode mei-juni 2005 mede door aan die geurhondendienst verbonden ambtenaren.

De Hoge Raad heeft eerder geoordeeld dat in de gevallen waarin in de periode van september 1997 tot en met maart 2006 een geuridentificatieproef door de geurhondendienst Noord- en Oost-Gelderland in de desbetreffende strafzaak is uitgevoerd, dit onderzoek - behoudens concrete aanwijzingen van het tegendeel - moet worden geacht te hebben plaatsgevonden in strijd met het voorschrift dat de hondengeleider de volgorde van de geurdraggers niet kent, hetgeen met zich brengt dat ervan moet worden uitgegaan dat het resultaat van die geuridentificatieproef in die gevallen niet als voldoende betrouwbaar kan gelden en dat aldus

moet worden aangenomen dat het resultaat van de geuridentificatieproef niet zou zijn gebruikt voor het bewijs indien de rechter met de opgetreden onregelmatigheid bekend was geweest (vgl. HR 22 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC8789, NJ 2008/591). Met betrekking tot de geuridentificatieproeven in de onderhavige zaak dient in gelijke zin te worden geoordeeld.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens lid 1 aanhef en onder c van artikel 457 Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Ingeval het resultaat van een onregelmatige geuridentificatieproef voor het bewijs van het desbetreffende tenlastegelegde feit is gebezigd en het niet aannemelijk is dat zonder deze uitkomst van de geuridentificatieproef de feitenrechter op grond van het beschikbare bewijsmateriaal tot een bewezenverklaring zou zijn gekomen, levert dat een ernstig vermoeden op dat de rechter de aanvrager ter zake zou hebben vrijgesproken. In dat geval is sprake van een beroep op een gegeven als hiervoor onder 5.2 vermeld.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden kan het in de aanvraag aangevoerde niet worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De aanvraag is dus ongegrond en moet ingevolge artikel 470 Sv worden afgewezen.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:179

Zaaknummer: 16/03212

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman en J. de Hullu

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de door betrokkene verschuldigde kosten als rechtstreekse schade van de diefstal kan worden aangemerkt, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel bevat de klacht dat het oordeel van het hof dat de benadeelde partij [betrokkene 1] door de diefstal schade heeft geleden ten bedrage van € 560 onbegrijpelijk is dan wel ontoereikend is gemotiveerd.

Een benadeelde partij kan in het strafproces vergoeding vorderen van de schade die zij door een strafbaar feit heeft geleden indien voldoende verband bestaat tussen het bewezenverklaarde handelen van de verdachte en de schade om te kunnen aannemen dat de benadeelde door dit handelen rechtstreeks schade heeft geleden (vgl. HR 22 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:959, NJ 2014/256). Ook voor het opleggen van de in artikel 36f Sr bedoelde schadevergoedingsmaatregel is zodanig causaal verband vereist.

Het oordeel van het hof dat de door [betrokkene 1] verschuldigde kosten van de resterende termijnen van het telefoonabonnement als rechtstreekse schade van de diefstal van de mobiele telefoon kan worden aangemerkt, is, mede gelet op hetgeen is aangevoerd met betrekking tot de mogelijkheid dit abonnement te gebruiken met een nieuwe simkaart, niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissing met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij [betrokkene 1] en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:175

Zaaknummer: 15/01570

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en A.L.J. van Strien

Advocaten: A.G. de Jong

Wetsartikelen: 51f Sv en 36f Sr

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaring dat verdachte heeft gehandeld 'ter bedrieglijke verkorting van de rechten van zijn schuldeiser(s)' is niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel klaagt dat het bewezenverklaarde, voor zover inhoudende dat is gehandeld "ter bedrieglijke verkorting van de rechten van zijn schuldeiser(s)", niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat de in artikel 341 (oud) Sr gebezigde bewoordingen "ter bedrieglijke verkorting van de rechten van zijn schuldeisers" tot uitdrukking brengen dat de verdachte het opzet moet hebben gehad op de verkorting van de rechten van de schuldeisers, dat voorwaardelijk opzet in dat verband voldoende is en dat derhalve voor het bewijs van het opzet ten minste is vereist dat de handeling van de verdachte de aanmerkelijke kans op verkorting van de rechten van de schuldeisers heeft doen ontstaan (vgl. HR 9 februari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BI4691).

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover behelzende dat de verdachte heeft gehandeld "ter bedrieglijke verkorting van de rechten van zijn schuldeiser(s)" niet (zonder meer) uit de gebezigde bewijsvoering kan volgen, is de uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het niet of onvoldoende voeren van een administratie niet zonder meer de aanmerkelijke kans op verkorting van de rechten van schuldeisers doet ontstaan en de bewijsvoering voorts de mogelijkheid openlaat dat de verdachte - indien van een dergelijke aanmerkelijke kans sprake zou zijn geweest - zich van die aanmerkelijke kans niet bewust is geweest.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:166

Zaaknummer: 15/02508

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: I. de Vink

Wetsartikelen: 341 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat het hof verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard op de grond dat niet sprake is van een rechtsgeldige schriftelijke volmacht tot het instellen van hoger beroep, omdat deze niet is ondertekend door de raadsman maar in diens opdracht door een secretaresse van het advocatenkantoor.

Het middel klaagt onder meer dat het hof de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard op de grond dat niet sprake is van een rechtsgeldige schriftelijke volmacht tot het instellen van hoger beroep omdat deze niet is ondertekend door de raadsman maar in diens opdracht door een secretaresse van het advocatenkantoor.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:183

Zaaknummer: 15/05853

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

Wetsartikelen: 450 Sv

RECHTSPRAAK

Bestreden beschikking kan niet in stand blijven nu de rechtbank een onjuiste maatstaf heeft toegepast bij de beoordeling van het klaagschrift.

Het middel keert zich tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval als het onderhavige, waarin op de voet van artikel 94a Sv beslag is gelegd en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat die derde als rechthebbende van het in beslag genomen goed moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blijk te geven. Bij bevestigende beantwoording zal de rechter tevens moeten onderzoeken en daarvan blijk moeten geven of zich de situatie van (thans) artikel 94a lid 4 of 5 (oud) Sv voordoet (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654, rov. 2.15).

Het gaat bij dit beklag om het antwoord op de vraag of de erflater redelijkerwijs als rechthebbende van de inbeslaggenomen auto moet worden aangemerkt. Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij de in rov. 3.3 bedoelde maatstaven heeft aangelegd bij de beoordeling van het klaagschrift. De bestreden beschikking kan daarom niet in stand blijven.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Assen, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:181

Zaaknummer: 16/02042

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Terecht voorgestelde klacht over tegenstrijdigheid tussen de door het hof gebezigde bewijsmiddelen, maar kan niet tot cassatie leiden wegens onvoldoende belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring onvoldoende met redenen is omkleed op de grond dat de inhoud van de bewijsmiddelen onder 3 en 4 innerlijk tegenstrijdig is.

Het hof heeft enerzijds de verklaring van de verdachte voor zover inhoudende "[i]k heb dit voertuig gekocht voor een oom van mij in Marokko en heb dit geld ook van hem gehad. Ik zou dan binnenkort het voertuig naar Marokko rijden" (bewijsmiddel 3) en anderzijds de verklaring van de verdachte inhoudende "[i]k zal het maar gewoon zeggen van die oom klopt niet" (bewijsmiddel 4) tot het bewijs gebezigd. De bewijsvoering is in zoverre tegenstrijdig. Het middel klaagt daarover terecht.

Nochtans leidt de gegrondheid van het middel niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak. Dat berust op het volgende. In zijn hiervoor onder 2.2.3 weergegeven overweging heeft het hof vastgesteld dat de verdachte "zowel bij de politie als in eerste aanleg en vervolgens in hoger beroep voortdurend op belangrijke onderdelen wisselend heeft verklaard over de aankoop van de auto en over de herkomst van het geld waarmee die aankoop is gedaan". Mede op die grond heeft het hof vervolgens geoordeeld dat het "niet anders kan zijn dan dat het geld waarmee de Audi Q7 is gefinancierd, van enig misdrijf afkomstig is". Daaruit volgt dat het hof de in bewijsmiddel 3 weergegeven verklaring van de verdachte omtrent de herkomst van het geld niet geloofwaardig heeft geacht. Het hof heeft de in 2.3 weergegeven onderdelen van de verklaringen van de verdachte, die niet redengevend zijn voor de bewezenverklaring, dus ten onrechte onder de bewijsmiddelen opgenomen. Mede gelet op de hiervoor weergegeven bewijsoverweging van het hof is de bewezenverklaring, indien voormelde onderdelen van de verklaringen van de verdachte worden weggedacht, zonder meer toereikend gemotiveerd. Daarom heeft de verdachte onvoldoende rechtens te respecteren belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:169

Zaaknummer: 15/02710

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

De verwerping door het hof van het beroep op noodweer(exces) is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het gedane beroep op noodweer(exces).

Het gevoerde verweer houdt mede in dat al een noodweersituatie was ontstaan voordat de verdachte de voordeur van de woning had geopend. In dat verband is onder meer aangevoerd dat de verdachte zich moest verdedigen tegen vijf of zes mensen die met geweld waren binnengedrongen in het desbetreffende gebouw door een portiekdeur te vernielen en die de woning dreigden binnen te komen, nadat zij de ruit van de voordeur hadden ingeslagen. Het hof heeft de juistheid van deze stellingen in het midden gelaten en heeft niet ervan blijk gegeven het aldus aangevoerde bij de beoordeling van het verweer te hebben betrokken. Gelet hierop is de verwerping van dat verweer ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen in de zaak met het parketnummer 08/910001-15 en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:168

Zaaknummer: 16/01084

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over verzuim van het hof te beslissen op een (voorwaardelijk) verzoek tot toevoeging aan het dossier van stukken.

Het middel klaagt over 's hofs afwijzing van het verzoek van de verdediging met betrekking tot het onder 3 tenlastegelegde tot voeging in het dossier van stukken.

Het hiervoor onder 3.2.1 sub 19 weergegeven verzoek tot voeging in het dossier van "de door de politie bedoelde notities / bonnen / facturen" is een verzoek als bedoeld in artikel 328 Sv in verbinding met artikel 331 Sv en artikel 415 Sv om toepassing te geven aan artikel 315 Sv. Nu blijkt het hiervoor onder 3.2.4 weergegevene de aan het verzoek verbonden voorwaarde is vervuld, was een uitdrukkelijke beslissing op dit verzoek vereist. Noch het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep noch het bestreden arrest houdt evenwel een beslissing van het Hof in op dit verzoek. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 330 Sv in verbinding met artikel 415 Sv nietigheid tot gevolg.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:172

Zaaknummer: 15/03819

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: R.I. Takens

Wetsartikelen: 328 Sv, 331 Sv en 315 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat de voortzetting van het beslag niet in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel komt op tegen de gegrondverklaring van het beklag.

De maatstaf die door de rechter dient te worden toegepast bij de beoordeling of het belang van strafvordering zich verzet tegen handhaving van de op de voet van artikel 94a Sv gelegde beslagen, vergt niet een (ambtshalve) onderzoek met betrekking tot de vraag of voortzetting (onder voorwaarden) van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. De omstandigheden van het geval kunnen meebrengen dat in verband met hetgeen door of namens de klager is aangevoerd de rechter in de motivering van zijn beslissing ervan blijk dient te geven een dergelijk onderzoek te hebben verricht (vgl. HR 29 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2881).

De rechtbank heeft geoordeeld dat de voortzetting van het beslag op de bestelauto niet in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Door in dit verband enkel te overwegen dat de rechtbank het handhaven van het beslag met betrekking tot de bestelauto niet noodzakelijk acht "gelet op het beginsel van proportionaliteit en subsidiariteit" heeft de rechtbank haar oordeel daaromtrent ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:178

Zaaknummer: 16/01571

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Aanvraag tot herziening kennelijk ongegrond.

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit. De Hoge Raad heeft voorts kennisgenomen van alle nadien, tot aan de datum van dit arrest, binnengekomen correspondentie met betrekking tot deze aanvraag.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens lid 1 aanhef en onder c van artikel 457 Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De aanvraag heeft betrekking op een vonnis waarbij de aanvrager is veroordeeld ter zake van een op 3 december 2014 te Alphen aan den Rijn met een personenauto met kenteken [AA-00-AA] begane snelheidsovertreding. In de aanvraag wordt gesteld dat deze overtreding niet door de aanvrager maar door een ander is begaan. Ter staving van deze stelling heeft de aanvrager onder meer kopieën overgelegd van een drietal schriftelijke verklaringen van de aanvrager, inhoudende telkens dat niet hij de bestuurder was op het moment van het strafbare feit, zulks met opgave van de naam, het adres en de geboortedatum van de daadwerkelijke bestuurder.

Van het in de aanvraag aangevoerde kan niet worden gezegd dat de kantonrechter daarmee niet bekend was.

In het dossier waarover de kantonrechter de beschikking had, bevinden zich immers:

- (i) een door de aanvrager ingevuld en ondertekend antwoordformulier van 28 januari 2015 gericht aan het Centraal Justitieel Incasso Bureau (CJIB) dat inhoudt dat niet hij de bestuurder was op het moment van het strafbare feit, maar dat het voertuig op dat moment werd bestuurd door [betrokkene 1] , geboortedatum [...] - [...] -1961, [a-straat 1] , [plaats];
- (ii) een brief van de aanvrager van 4 mei 2015 gericht aan het CJIB die inhoudt dat hij reeds op

28 januari 2015 het hiervoor bedoelde antwoordformulier aan het CJIB had gezonden en dat hij dit formulier als bijlage bij deze brief heeft gevoegd;

(iii) een brief van de aanvrager van 14 juli 2016 gericht aan het Parket Centrale Verwerkingseenheid van het Openbaar Ministerie die inhoudt de bekendmaking van de gegevens van de bestuurder, te weten [betrokkene 2] , geboortedatum [...] - [...] -1957, [a-straat 1] , [plaats].

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:123

Zaaknummer: 16/05385

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman en V. van den Brink

Advocaten: S. Wortel

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht OM dat rechtbank ten onrechte tot ontvankelijkheid van klaagster zou hebben geoordeeld.

Het middel bevat de klacht dat de rechtbank ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat de klaagster ontvankelijk is in haar klaagschrift.

Een klager kan opnieuw een klaagschrift indienen strekkende tot - zoals in het onderhavige geval - beëindiging van het op de voet van artikel 94a Sv gelegde beslag, indien een eerder ingediend klaagschrift waarop ten gronde is beslist, niet heeft geleid tot opheffing van het beslag en dat beslag nog niet is geëindigd. De klager is in het nieuw beklag niet-ontvankelijk indien enkel een beroep wordt gedaan op feiten of omstandigheden waarop hij in het eerdere beklag een beroep heeft gedaan. Niet is vereist dat de feiten of omstandigheden waarop in het hernieuwd beklag een beroep wordt gedaan in die zin nieuw zijn dat zij zich eerst na de behandeling van het eerdere klaagschrift hebben voorgedaan of bekend zijn geworden. In het algemeen geldt dat een hernieuwd beklag ontvankelijk is indien een beroep wordt gedaan op andere feiten of omstandigheden dan die waarop het eerdere klaagschrift was gebaseerd en die van zodanige aard zijn dat zij nopen tot een nieuwe beoordeling van het verzoek tot opheffing van het beslag (vgl. HR 5 april 2016, ECLI:NL:HR: 2016:580, NJ 2016/202).

De rechtbank heeft de klaagster ontvankelijk geacht in het hernieuwde beklag, nu daarbij een beroep is gedaan op het nog niet eerder voor de raadvrouw beschikbare dossier met verklaringen van de klaagster. Het kennelijke oordeel van de rechtbank dat in het hernieuwd beklag een beroep is gedaan op andere feiten en omstandigheden dan die waarop het eerdere klaagschrift was gebaseerd en die van zodanige aard zijn dat zij nopen tot een nieuwe beoordeling van het verzoek tot opheffing van het beslag, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is voorts niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:122

Zaaknummer: 16/02166

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht OM dat het oordeel van de rechtbank dat het beslag moet worden opgeheven gelet op de eisen van proportionaliteit, niet begrijpelijk is dan wel ontoereikend is gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het oordeel van de rechtbank dat het beslag op twee personenauto's en op in de beschikking aangeduide banktegoeden moet worden opgeheven gelet op de eisen van proportionaliteit, niet begrijpelijk is dan wel ontoereikend is gemotiveerd.

De maatstaf die door de rechter dient te worden toegepast bij de beoordeling of het belang van strafvordering zich verzet tegen handhaving van de op de voet van artikel 94a Sv gelegde beslagen, vergt niet een (ambtshalve) onderzoek met betrekking tot de vraag of voortzetting (onder voorwaarden) van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. De omstandigheden van het geval kunnen meebrengen dat in verband met hetgeen door of namens de klager is aangevoerd de rechter in de motivering van zijn beslissing ervan blijk dient te geven een dergelijk onderzoek te hebben verricht (vgl. HR 29 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2881).

De rechtbank heeft kennelijk aanleiding gezien te onderzoeken of voortzetting van de op de voet van artikel 94a Sv gelegde beslagen in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Door in dit verband enkel te overwegen dat "het belang van strafvordering zich tegen de teruggave van het beslag [verzet], voor zover het betreft het cash geld, sieraden, boot (...) alsmede het chalet gelegen aan de [a-straat 1] te [plaats]" en dat "de waarde van voormelde goederen zodanig [is] dat hiermee is voldaan aan de eis van proportionaliteit" en dat derhalve het beklag, voor zover het betreft de personenauto's en de banktegoeden gegrond is, heeft de rechtbank haar oordeel daaromtrent ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking voor zover het klaagschrift van de klagers gegrond is verklaard en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift in zoverre opnieuw wordt

behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:125

Zaaknummer: 16/03037 16/03044

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 94a Sv